ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 389

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1926

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100
Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας
— Ἀμερικῆς Δολλάρια 5 —

Ο κ. ΟΥΙΤ ΤΥΠΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟΣ

(Βλέπε εἰς τὴν 8ην σελίδα)

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσπαρμον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις τοιχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράφατε : Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον. Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

ΑΙΩΝΙΑΝ ΕΛΠΙΔΑ, Ἀθήνας : Οἱ γονεῖς σας θὰ ζήσουν ἀκόμη ἐπὶ πολὺ καὶ μὴ ἀνησυχῆτε. Ὁ μέλλων σύζυγός σας εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας. Θὰ εἶναι πολὺ καλός, χαρακτῆρος ἀκεραίου καὶ θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ὄνομα αὐτοῦ: Νικόλαος. Γάμος ἐξ ἔρωτος.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ, Ἀθήνας : Ὑπήρξατε παλιὸ ἀτυχὴς εἰς τὸν ἔρωτά σας. Ὅλαι αἱ ἐλπίδες σας θὰ δαψευσθοῦν. Συνεδέθητε μὲ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Προσέχετέ τον. Οἱ σκοποί του δὲν εἶναι καλοί. Τὰ ὄνειρά σας θὰ πραγματοποιηθοῦν, ἀφοῦ ὅμως δοκιμάσετε ἀτυχίας συμφορήσεις. Ἐχθροὺς ἔχετε, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ σᾶς βλάψουν, διότι εἶσθε πολὺ ἀγαθοῦ χαρακτῆρος καὶ σᾶς προστατεύει ὁ Θεός. Ταξείδιον δὲν θὰ κάνετε πρὸς τὸ παρόν. Τυχερὴ σας ἡμέρα ἡ Κυριακή. Εἰς τὴν ἐργασίαν σας δὲν θὰ προοδεύσετε, διότι δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρος σας.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ : Γάμον δὲν διαβλέπω, ἀλλ' οὔτε σᾶς τὸν συνιστῶ. Λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος σας δὲν θὰ δυνηθῇ ἐ νὰ ζήσετε εὐτυχῆς παρὰ τὸ πλευρόν μιᾶς γυναικος. Χαρακτὴρ πολὺ ἐκκεντρικός. Ἔχετε δημιουργήσει ἕνα ἰδιόν κόσμον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ζῆτε. Ὅπως σκοπεύετε δὲν θὰ σπουδάσετε.

ΠΛΑΝΕΜΕΝΟ ΠΟΥΛΑΚΙ, Κέρκυρα: Πῶς ἔχετε τὴν ἀφέλειαν νὰ πιστεύετε ὅτι ὑπάρχουν σήμερον κορίτσια, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἀγάπησαν; Τὸ ζήτημα εἶναι ν' ἀγαπήσῃ τώρα σᾶς καὶ νὰ σᾶς εἶναι πιστή. Τὸ κατορθώνετε αὐτό; Τότε θὰ ζήσετε εὐτυχῆς. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ μόνον ἐὰν ἀποφασίσετε σεῖς. Τὸ πᾶν ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται.

ΖΙΓΚΟΛΕΓ, Πειραιά : Ὁ Σπῦρος δὲν θὰ εἶναι τῆς τύχης σας καὶ μὴ ἐ ἰδιώ ετερὰ συνδεθῆτε μαζῆ του. Μία μεγάλη ἐρωτικὴ περιπέτεια σᾶς ἀναμένει μὲ κάποιον Κωνσταντῖνον. Αὐτὸς θὰ εἶναι τῆς τύχης σας καὶ μόνον ὁ μετ' αὐτοῦ ἔρως σας θὰ καταλήξῃ εἰς γάμον. Δὲν εἶσθε ἐν τάξει. Τὸ δυστύχημά σας ἀνάγεται εἰς τὴν ἠθικήν. Δὲν ἔχει σ ῶ ; Ὑπεύθυνος δι' αὐτὸ δὲν εἶσθε μόνον σεῖς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ στενοχωρεῖσθε. Φτάνει νὰ εἶσθε εἰλικρινῆς καὶ ὅλα θὰ κανονισθοῦν. Ἐννοοῦμεθα ;

ΟΘΕΛΛΟΝ, Ἀθήνας : Χαρακτὴρ σας πολὺ ἰδιότροπος, ἀσταθής, καχύποπτος, ματαιόδοξος. Τοῦ σκοποῦ σας δὲν θὰ ἐπιτύχετε καὶ μὴ ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν τύχην ἐκείνην. Ὁ τελευταῖος στίχος τῆς ἐπιστολῆς σας ἀκατανόητος.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων :

Ἀλυτρώτου νεκροῦ. Ἐμπόρου τῶν ὀνείρων, Φλώρου καὶ καρδερίνες, Παναχαϊκοῦ.

Δ. Γ. Παπακωνσταντίνου, δὲν ἔλαβον τίποτε. Προφανῶς ἐκλάπη. Δυστυχῶς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΖΗΤΑΣ ΠΙΣΩ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΟΥ ;

Δὲν θὰ μπορέσῃς τάχα νὰ χαρῆς τὴν ζωή σου χωρὶς ἐμένα ; Δὲν θὰ μπορέσῃς ἄλλοῦ νὰ δρῆς τὴν γλύκα τοῦ πρώτου φιλιοῦ ποὺ σοῦ μεταρσίωσε τὴν ψυχὴ καὶ σ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆς καλὰ τὸν ἀλλοιώτικο κόσμο ποὺ σοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος ; Ἄλλος δὲν ξεύρω τάχα πῶς εἶσαι μιὰ χαδιάρα καὶ τοῦλα καὶ ὅτι θέλεις ὅλη ἡ ζωή σου νὰ περνᾷ πὲ φιλιὰ καὶ χάδια ; Ὅτι, πόσοι μποροῦν νὰ σ' ἀγαπήσουν καὶ νὰ σὲ φιλήσουν καὶ νὰ σὲ χαϊδέψουν ὅπως ἐγώ; Πόσοι ἄλλοι. . .

Τότε . . . τότε γιατὶ δὲν ζητᾶς πίσω τὰ γράμματά σου, τότε γιατὶ δὲν ζητᾶς νὰ μοῦ σβύσῃς κάθε ἀνάμνησιν ;

Ὅσο κρατῶ τὰ γράμματά σου δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Τὰ μικρὰ ἐκεῖνα χαρτάκια εἶναι γιὰ μένα τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ποὺ θεμελιώνει καὶ στηρίζει μιὰ θρησκεία : Τὴν θρησκεία τῆς ἀγάπης μου.

Ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ὅσο κρατῶ κοντά μου τὰ γραμματάκια σου κι' ἐνόσω δὲν σὲ λησμονῶ ἐγώ, ἐσὺ δὲν θὰ μπορέσῃς ν' ἀγαπήσῃς ἄλλον Νὰ κάτι ποὺ δὲν εἶχες καταλάβει ἕως σήμερα νὰ κάτι ποὺ δὲν ἐσκέφθηκες καὶ ποὺ σοῦ τὸ λέγω ἐγὼ ποὺ ποτὲ δὲν θέλησα νὰ πικραθῆς, ποτὲ δὲν θέλησα νὰ σοῦ κάμω κακό.

Ζήτησε πίσω τὰ γράμματά σου, κακὸ κορίτσι καὶ σχῖσε τα καὶ κάψε τα. Σχῖσε καὶ θάψε μαζὶ μ' αὐτὰ κάθε τι ποὺ θὰ σοῦ θυμίζῃ τὸ φτωχό σου τ' ἀγόρι.

Τότε θὰ μπορέσῃς ν' ἀγαπήσῃς, τότε θὰ μπορέσῃς νὰ μαζέψῃς μὲ εἰρήνη καὶ χαρὰ τὰ λουλούδια τοῦ γάμου σου.

Ζήτησε πίσω τὰ γράμματά σου. Τότε θὰ σὲ ξεχάσω τελειωτικά, τότε ἐσὺ θὰ μπορέσῃς νὰ δρῆς σὲ ἄλλη ἀγκαλιὰ τὰ χάδια καὶ τὴν εὐτυχία

Ἀλλὰ δὲν τὰ ζητᾷς. Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀκόμη. Κι' ἐγὼ δὲν σὲ ξεχνῶ. Κι' ὅμως οὔτε ἕνα βλέμμα, οὔτε ἕνα καλημέρα. οὔτε μιὰ λέξις, οὔτε μιὰ συνάντησις. Οἱ ἄταφοι νεκροὶ τῆς ἀγάπης. Ἐμεῖς Δὲν σοῦ βουρκώνουν τὰ μάτια ; ΕΣΠΕΡΟΣ

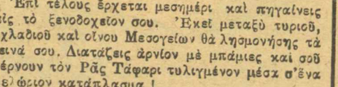

ΠΑΝΑΝΟΣΤΙΑ

— Ἐφάγατε βερύκοκα τῆς Κηφισσιᾶς ;

— Ἀφισέ με, ἀδελφέ ; Τὰ ἐπλήρωσα πρὸς 30 δραχμὲς τὴν ὀκά . . .

— Τί νοστιμάδα ὅμως . . .

— Ἀ, ναί. Ἐνόμιζα πῶς ἔτρωγα πριονίδια. . Ἴσως μάλιστα τί πριονίδια νὰ εἶναι νοστιμότερα.

— Καὶ τὰ πεπόνια ; Εἴδατε τί παπονοπληθῆ μόρα ;

— Εἶδα καὶ ἔφαγα καὶ ὁμολογῶ ὅτι νοστιμότερον κουτσοῦκι δὲν ἐγεύθην ποτέ μου.

— Καταφύγετε τότε στὰ ροδάκινα, στὰ σῦκα καὶ βελοῦδινα καὶ ἁβρὰ ροδάκινα τῆς Ἀφροδίτης.

— Καὶ τὰ ροδάκινα καὶ οἱ Ἀφροδίτες κατέστησαν ὡς εἶδος λιναρόσπορου. Ἄνοστα, φίλε μου, ἄνοστα μέχρις ἀπελπισίας.

— Τὸ στόμα σας θὰ τὸ ἔχῃ. Ἀσφαλῶς ἐχάσατε τὴν ὡραιοτέραν τῶν αἰσθήσεων: τὴν γεῦσιν.

— Ἴσως διότι ἀπὸ ἔτους τώρα δὲν τρώγω παρὰ σανίδας, κεραμύδια, ξυλόπρικες, γομαλάστιχες, πεπεισμένον χάρτην, σαμπρέλλες καὶ δὲν πίνω παρὰ βενζίνην, πετρέλαιον, ἀκάθαρτον ἔλαιον καὶ λινέλαιον.

— Εἶσθε νευρασθενικός.

— Ναί τὸ ἔπαθε καὶ αὐτό, εὐχαριστῶ μόνον τὸν Ὕψιστον ποὺ δὲν κατήντησα ἀκόμη μανιακός. Ἡ ζωή μας, φίλε μου, κατήντησεν ἐσχάτως ἄνοστη σὰν ἅλας καθαρκτικόν. Σηκώνεσαι τὸ πρωΐ. Σοῦ φέρνουν τὸ γάλα σου. Πίνεις μιὰ γουλιά. Ἀμέσως μορφάζεις ἀηδέστατα, ὡσὰν νὰ κατέπιες ἀσβεστόνερον. Τὸ πετᾷς ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ὁ ἀταῖρες καφφέ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τί φρίκη, Θεί μου ! Νομίζεις ὅτι ἔπλυναν μελανοδοχεῖον καὶ σοῦ ἐσερβίρισαν τὸ νερόπλυμα. Σηκώνεσαι νευρασμένος νὰ βγῇ ἔξω. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει ἕνας πόλισμαν,

—Ἐπεταξατε ἕνα λυτζάνι κύριε ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐσπάσατε τὸ κεφάλι ἑνὸς παιδιοῦ. Θὰ πληρώσετε δραχμὰς τριακοσίας.

Πληρώνεις δραχμὰς τριακοσίας καὶ βγαίνεις ἔξω, ὅπου ἀγοράζεις ἕνα κουλοῦρι γιὰ νὰ στηλωθῇς, ἐπειδὴ αἰσθάνεσαι τὰ πόδια σου τρικλίζοντα. Τὸ βάζεις εἰς τὸ στόμα σου καὶ τὸ κόβεις. Ἐθῦθς ρίγος σὲ καταλαμβάνει.

— Θεέ μου ! τί εἶναι αὐτό ; Κουλοῦρι ἢ τοῦβλο Ἀτλαντος ;

Ἐπὶ τέλους ἔρχεται μεσημέρι καὶ πηγαίνεις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον σου. Ἐκεῖ μεταξὺ τυριοῦ, ἀχλαδιοῦ καὶ οἴνου Μεσογείων θὰ λησμονήσῃς τὰ δεινά σου. Διατάξεις ἀρνίον μὲ μπάμιες καὶ σοῦ φέρνουν τὸν Ρᾶς Τάφαρι τυλιγμένον μέσα σ' ἕνα πεβλίριον κατάπλασμα !

Μὰ τρώγεται; δὲν τρώγεται ὁ ἀφιλότιμος. Ζητᾷς παρηγορίαν εἰς τὰ φροῦτα, εἰς ὀλίγα ἀχλάδια. Ματαία ὅμως ἐλπίς. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἄνοστα ὥσπερ διάμπολη.

Πίνεις ἕνα ποτήριον οἶνον Μεσογείων καὶ ἀμέσως αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην νὰ τρέξῃς, ὡσὰν νὰ ἔβλες εἰς τὸν στόμαχόν σου ὁλόκληρον μοτέρ.

Ἀηδιασμένος, ἐκνευρισμένος, πεινασμένος τρέχεις σπῆτι σου καὶ ξαπλώνεσαι στὸ κρεββάτι σου. Ἐκεῖ σκέπτεσαι ὅτι ἐδῶ ποὺ ἐφθάσαμε, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀοβεράν ἀνοστιὰν ὅλων τῶν πραγμάτων στερεῶν, ὑγρῶν καὶ ἀερίων ἀκόμη, εἶναι ἀπαραίτητος μία καταστροφὴ καὶ μια ἀναδημιουργία

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Ἐταξειδεύαμε στὴν Καλαβρία. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι κατοικημένο ἀπὸ ἀνθρώπους κακούς δὲν ἀγαποῦν κανένα καί ἰδίως ἐμᾶς τοὺς Γάλλους. Ἂν κανένας ἔπεφτε στὰ χέρια τους θὰ τὸν ξεπάστρευαν ἀσφαλῶς.

Εἶχε βραδυάσει πειά καὶ εἴμεθα κατακουρασμένοι. Ἐψάχναμε γιὰ νὰ βροῦμε κανένα μέρος, νὰ περάσουμε τὴν νύκτα, ἀλλὰ παντοῦ σκότος καὶ ἐρημιά...

Μὲ τὰ πολλὰ ὁ σύντροφός μου μὲ εἰδοποίησεν ὅτι κάπου ἐκεῖ στὸ βάθος ἑνὸς δρόμου διέκρινε φῶς. Ἐπροχωρήσαμε πρὸς τὸ φῶς ἐκεῖνο κ' ἐπὶ τέλους εὑρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα μελανωπὸ σπίτι καὶ ἐμπήκαμε μέσα, ὄχι χωρὶς φόβο. Ἀλλὰ τί ἄλλο νὰ ἐκαναμε τέτοια ὥρα ;

Μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ βρήκαμε μπροστὰ στὸ τραπέζι ὁλόκληρον οἰκογένειαν καρβουνιάρηδων, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρεκάλεσαν νὰ λάβωμε μέρος στὸ δεῖπνον τους, πρᾶγμα ποὺ ἀκούσαμεν εὐχαρίστως.

Τέλος τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε καὶ ἐμείναμε μόνοι. Οἱ ἰδιοκτῆται ἐκοιμῶντο κάτω, ἐμεῖς δὲ ἐμείναμε στὸ μέρος, ὅπου εἴχαμε δειπνήσει. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἦταν ἕνα ὕψωμα 2 περίπου μέτρων, ὅπου ἀνέβαινε κανεὶς μὲ σκάλα. Ἦτο ἕνα εἶδος φωλιᾶς ὅπου γιὰ νὰ μπῇ κανε ς ἔπρεπε νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ μὴ κτυπήσῃ στὴν σκεπή. Τὸ μέρος αὐτὸ ἐχρησίμευε γιὰ νὰ κοιμῶνται φαίνεται, οἱ ξενοι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποθήκη τροφίμων, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ καλὰ ἐφωδιασμένη

***

Ὁ σύντροφός μου πρὸ πολλοῦ εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ἐγὼ ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ξενυκτήσω κοντὰ στὸ τζάμι.

Ἤμουν βυθισμένος σὲ διαφόρους σκέψεις, ὅταν ἔξαφνα ἠκουσα τὸν ἰδιοκτήτην νὰ συζητῇ ζωηρὰ μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἐτέντωσα τ' αὐτιά μου καὶ ἤκουσα τὰ ἀποτρόπαια αὐτὰ λόγια.

— Θὰ τοὺς κόψω καὶ τοὺς δυό ;

Ἡ γυναῖκα ἀπήντησε.

— Ναὶ σοῦ λέω.

Τὸ αἷμα μου ἐπάγωσε κ' ἔμεινα ἀκίνητος σὰν πέτρα.

Θεέ μου, ὁσάκις τὸ θυμοῦμαι.

Εἴμεθα δύο καὶ ἦσαν δεκαπέντε, Ἐμεῖς ἄοπλοι ἐντελῶς καὶ ἐκεῖνοι ὡπλισμένοι μέχρις ὀδόντων. Ἐγὼ ἤμουν παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο, ὁ δὲ σύντροφός μου ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται μακαρίως. Νὰ τὸν φωνάξω φοβούμουν τὸν θόρυβον. Νὰ φύγω ἀόπλος δὲν μποροῦσα, καίτοι τὸ παράθυρον ἦτο ἀρκετὰ χαμηλόν, ὑπῆρχον ὅμως στὴν αὐλὴ δύο σκύλλοι ποὺ ὠρύοντο σὰν λύκοι. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνηκε ὁλόκληρος τετραετία, ἄκουσα ν' ἀνεβαίνουν τὴν σκάλα, ἀπὸ δὲ τὴν σχισμάδα τῆς πόρτας εἶδα τὸν ἄνδρα ν' ἀνεβαίνῃ. Στὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε ἕνα λυχνάρι, στὸ ἄλλο ἕνα μεγάλο χασαπομάχαιρο. Ἡ σύζυγός του τὸν ἀκολουθοῦσε. Εὑρισκόμουν τώρα πῶσ ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε φοβερά.

Ὁ ἄνδρας ἀμέσως ἔδωσε τὸ λυχνάρι στὴν γυναῖκα του καὶ ἔπειτα ἐπροχώρησε ξυπολυτος.

— Σιγά—σιγὰ τοῦ ἔλεγε ἡ γυνᾶϊκα του, ἡ ὁποῖα με τὰ χέρια της ἐμποδίζε τὸ φῶς τοῦ λύχνου,

— Ξέρω τὴ δουλειά μου, τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος. Ἐπροχώρησε κ' ἦρθε κ' ἐστάθηκε κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ φίλου μου.

Ἰδρὼς ψυχρὸς μὲ ἐπερέχυνε.

Ἐπέρασαν μερικὲς στιγμὲς ἀγωνίας γιὰ μένα. Ἀλλὰ... Ὦ διάβολε !...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἐκρατοῦσε στὸ ἕνα του χέρι τὸ μαχαίρι, ἄνοιξε μὲ τὸ ἄλλο ἕνα ντουλαπάκι, ἐπῆρε ἕνα... χοιρομέρι καὶ μὲ τὸ μαχαίρι ἤρχισε νὰ τὸ κόβῃ.

Κατόπιν τὸ ἔβαλε ὑπὸ μάλης κ' ἐβγῆκεν ἔξω ἀθορύβως, ἐνῷ ἐψιθύριζε :

— Τὸ πρωΐ ποὺ θὰ ξυπνήσουν οἱ ξένοι μας πρέπει νὰ φᾶνε καλά !

MICHEL FEDOR

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ ;

—Ναί, πρέπει νὰ φύγῃς.

— Ἐξορία ;

— Ὄχι, ἀδελφέ, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέγεις, θὰ φύγῃς ἀξιοπρεπῶς, καὶ ἂν εἶμαι ἀ ὁμη Βεζύρης διὰ πολὺν καιρόν, θὰ ἐπανέλθῃς γρήγορα.

—Καὶ ποῦ θὰ μὲ στείλῃς ;

—Θὰ σὲ στείλω Βαλῆν εἰς τὴν Μιτυλήνην Δὲν σοῦ ἀρέσει ;

—Ὁ μπέης ἀνέπνευσε.

—Ο Βεζύρης ἤνοιξε τὸν σύρτην, ἔλαβεν ἔγγραφον καὶ τὸ ἔνεχε'ρισεν εἰς τὸν φίλον τοῦ.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ διορισμοῦ σου. Τὰ λοιπὰ θὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς εἰς τὴν Σμύρνην. Ὁ Βαλῆς τῆς Μιτυλήνης στέλλεται ἀλλοῦ καὶ ὑποβιβάζεται. Δέχεσαι !

— Ἂν εἶνε ἔτσι, δέχομαι, ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ Ρουχῆ Δόσε μου, τὸ χέρι σου νὰ σοῦ τὸ φιλήσω, εὐεργέτα μου !

Καὶ ἁρπάσας τὴν χεῖρα τοῦ Βεζύρη τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

— Καὶ πότε θὰ φύγω ;

— Αὔριον ἢ μεθαύριον, τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ρουχῆ ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν, αἰφνηδίως δὲ ἡ ἀνακτηθεῖσα φαιδρότης τῆς μορφῆς του ἐπεσβέσθη καὶ κατέστη πελιδνός.

— Τί ἔπαθες, Ρουχῆ ; ἠρώτησεν ὁ Βεζύρης.

Ὁ μπέης ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐψέλλισε διὰ φωνῆ ἐσβεσμένης.

— Βεζύρη μου !

— Τί ἔπαθες, φίλε μου ; ἠρώτησιν ἔκπληκτος ὁ Βεζύρης.

— Βεζύρη μου.... νὰ μοῦ συγχωρήσης τὴν ἐρώτησιν.... τὴν κάμνω ἀπὸ πόνον πρὸς τὸ παιδί μου...

— Σήκω ἐπάνω !

— Ὄχι, ὄχι !... ἔτσι... ἔτσι !...

— Ἔ, λέγε, λοιπόν !

— Βεζύρη μου !.. μήπως... μήπως πρέπει νὰ τακτοποιήσω τ ς ὑποθέσεις μου πρὶν φύγω ;

— Ἔ, ἔκαμεν αὐτός· ἄνθρωποι εἴμεθα· τὰς ὑποθέσεις μας πρέπει νὰ τὰς ἔχωμεν πάντοτε τακτοποιημένας, Νά, ἐγώ, μόλις ἔγινα Βεζύρης, πρώτη μου φροντὶς ἦτο νὰ κάμω τὴν διαθήκην μου.

Ἡ βεβαίωσις αὕτη μᾶλλον ἀπήλπισε τὸν νέον Βαλῆν τῆς Μιτυλήνης παρὰ τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Τοὐλάχιστον, εἶπεν, ἠμπορεῖ ἡ ἐξοχότης σου νὰ μὲ βεβαιώσῃ μὲ τὶ εἶδους ἀτμόπλοιο θὰ φύγω ;

Ὁ Βεζύρης ἀνήγειρε τὸν φίλον του καὶ τοῦ εἶπε τύπτων ἐκ δευτέρου τὸν ὦμον του.

— Ἐκατάλοβα τὴν ἐρώτησίν σου.

— Ἔ, λοιπόν, Βεζύρη μου ; ἠρώτησεν οὗτος ἐναγωνίως.

— Ἔννοια σου, τζάνουμ' Ρουχῆ ! δὲν θὰ φύγῃς μὲ ἀτμάκατον, θὰ φύγῃς μὲ τὸ πρῶτον ἐμπορικὸν ποὺ θ' ἀναχωρήσῃ διὰ Σμύρνην.

Εἰς τὴν βεβαίωσιν ταύτην, ὁ μπέης, κλαίων καὶ γελῶν, κατεφίλησεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τοῦ εὐεργέτου του, ἔλαβε τὸν διορισμόν του καὶ ἀπῆλθε.

Μὲ δύο ἡμέρας ἐπεβιβάζετο τοῦ πρώτου διὰ Σμύρνην ἀναχωροῦντος αὐστριακοῦ Λοῦδ καὶ ἀπήρχετο ἀποχαιρετῶν τὸν νεαρὸν ἀνθυπολοχαγὸν καὶ ἐπαναλαμβάνων εἰς αὐτὸν διὰ μόρεστὴν φοράν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του τὸν ἀφορισμὸν τῆς μάμμης Τζεμιλέ, νὰ μὴ θίξῃ οὔ ε λίθον ἐκ τῆς παλαιᾶς παραθαλασσίου ἐπαύλεως.

Αἱ τρεῖς σύζυγοι τοῦ εἰκοσαετοῦς μπέη

Μείνας μόνος ἐν τῇ ἐπαύλει ὁ ἔγγονος τῆς Τζεμιλέ, συνεμορφώθη μαὶ αὐτὸς μὲ τὸ ἐθιμον τῆς φιλῆς του, προσέλαβε δὲ χανουμίσσας εἰς τὰς ὁποίας ἀφιέρωσεν ἐκ περιτροπῆς ὅλον τὸ ὀθωμανικὸν πῦρ τῆς νεανικῆς του ψυχῆς.

Ἐν τοιούτοις, τὸ παλαιὸν κτίριον ἤρχιζε βαθμηδὸν νὰ ἐρειποῦται οὕτως ὥστε παρίστατο ἀνάγκη ἢ μετοικήσεως ἢ ἀνανεώσεώς του.

Ὁ νεαρὸς μπέης δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρός του, ἐπαναληφθεῖσαν ἐντόνως καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του εἰς Μιτυλήνην, ἐν τούτοις ἡ ἰδέα τῆς ἀπαγορεύσεως ἐγέννα ἐν τῇ ψυχῇ του, εἰδός τι νεανικοῦ πείσματος, τὸ ὁποῖον ὀσημέραι ἤρχιζε νὰ καθίσταται ἐμμονώτερον. Εἰς ἀνόητος ἀφορισμὸς τῆς μάμμης του, ὁ φειλόμενος εἰς δεισιδαιμονίαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, δὲν ἠδύνατο εἰς ἐποχὴν χειραφεσίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἀδυναμιῶν του, νὰ ἐξακολουθήσῃ παραμένων σεβαστὸς καὶ ἀπαράβατος. Κατόπιν μιᾶς διαπάλης πρὸς τὴν ὑπακοὴν εἰς τὴν παρεγγελίαν τοῦ πατρός του, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ νεαροῦ Φεΐζῆ μπέη ὑπερίσχυσε καὶ κατήρτισε τὸ σχέδιον τῆς μετασκευῆς τῆς παραθαλασσίου ἐπαύλεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν πρώτην ἐκ τῶν συζύγων του, μελαχρινὴν καὶ εὔσαρκον Γεωργίαναν, τὴν Ἐλμάζ, χωρὶς ταυτοχρόνως νὰ παραλείψῃ νὰ προσθέσῃ καὶ τὸν πρὸς τοὺς ἀπογόνους ἀνέκλητον ἀφορισμὸν τῆς παλαιᾶς Σουλτάνας.

Ἡ Ἐλμάζ, εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀποφάσεως ταύτης, συνέσπασε τὰς μαύρας καὶ τοξοειδεῖς ὀφρῦς της καὶ ἀπήντησε.

— Ἀγάπη μου μπέη, ἀφοῦ εἶνε παράδοσις τῆς μάμμης σου μὴ τὸ κάμῃς.

— Ἀνοησία ! ἔκαμεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Πῶς ἠμποροῦμεν νὰ ἀφήσωμεν τὴν ἔπαυλιν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ; Πρέπει νὰ διορθωθῇ.

— Ναί, δίκαιον ἔχεις, μπέη μου· ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐρώτησε διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ τὸν πατέρα σου, νὰ ἰδῇς τὶ θὰ σοῦ γράψῃ.

Ὁ Φεΐ ῆ ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ εἰς Μιτυλήνην, ζητῶν τὴν συγκατάθεσιν, ἢ μᾶλλον τὴν ἐνθάρρυσιν τοῦ πατρὸς εἰς τὴν μελετουμένην ἀνανέωσιν τῆς ἐπαύλεως.

Ἀλλ' ὁ Ρουχῆ μπέης ὑπῆρξε κατηγορηματικώτατος εἰς τὴν ἀπαγόρευσίν του. Εὗρεν ὅμως λύσιν συμβιβάζουσαν ἀμφοτέρας τὰς ἀξιώσεις πατρὸς καὶ υἱοῦ. Συνεβούλευσε τὸν υἱόν του νὰ κτίσῃ ἄλλην ἔπαυλιν παραπλεύρως, μὲ ὅλους τοὺς νεωτέρους κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Μαριώρα ἵστατο ὡς ἀποθιωμένη παρὰ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

Ἑκάστη λέξις τοῦ νεανίου εἰσέδυεν ὡς μαχαιριὰ εἰς τὴν καρδιάν της

Τόση δὲ ἦ ο ἡ κατάπληξίς της, ὥστε ἔμεινε ἄφωνος καὶ τὰ δάκρυα ἃ ὁποῖα εἶχον ἀνέλθῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἔμενον ἐκεῖ ὡς φοβούμενα νὰ ἐνδιαφήσωσιν.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἔχων πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ἐμέτρα ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐρευνήσας εἰς ὅλα τὰ θυλάκιά του, ὡς ἐὰν ἐλογάριαζε τὰς ἀποδείας του κατὰ νύκτα τὴν ὁποίαν διῆλθεν ἐν χαρτοπαιγνίῳ.

Ἔπειτα ἀ ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ στενάξας ἐψυθύρισε ;

—Ἄτιμη νταμί !

Ἐνῷ δὲ ὕψωνε τὸ βλέμμα, διέκρινεν ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τὴν νεάνιδα ἱσταμένην ὄπισθεν αὐτοῦ· μὲ ἦθος περίλυπον. Ἐστράφη μὲ κίνσιν ὀργίλην, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξηγριωμένους, τοὺς ὁποίους πρώτην φορὰν ἐκείνη ἔβλεπε καὶ τῆς εἶπε :

— Τί κοντοτσέκες τώρα δῶ ! Ἄϊντε. πήγαινε 'ς τὸ κρεββάτι σου.....ἄφησέ με δὲν ἔχω κέφι..... Ἐπὶ τέλους θέλω νὰ κοιμηθῶ ἐγώ !

Καὶ πλησιάσας ὤθησε σχεδὸν τὴν Εὐραν βιαίως ἀναφωνήσας :

— Ὦ διάβολε ! εὑρῆκα τὸ μπελλᾶ μου !

Ἡ Μαριώρα ἀπεμακρύνθη ὡς ἀποσβαλαμένη καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐρίφθη ἐπὶ τῆ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἀρ. 21 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

«Ἀφησέ με νὰ σ' ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ φοβᾶσαι ὅτι κάνεις κανένα κακό. Μὴ ζητᾶς νὰ χωρισθοῦμε.' Πῆξε μου, Κασσιανή, νὰ φύγω, θέλεις νὰ φύγω ;

Ἡ Κασσιανὴ δὲν ἀνῆκε πλέον στὸν ἑαυτόν της. Ὁ Θεόφιλος πάλιν τὴν εἶχε πείσει, Ἔγειρε τὸ χαριεσμένο κεφάλι της στὸ στῆθος τοῦ Αὐτοκράτορος κ' ἐψιθύρισε :

— Μείνε.

Κακὴ κόρη καὶ γυναῖκα μοχθηρή.

Ἀπὸ τότε ἡ Κασσιανὴ ἀφωσιώθηκε εἰς τὸ νὰ λατρεύῃ τὸν Θεόφιλο. Ὁ Ἀχίλλας σιγὰ-σιγὰ λησμονήθηκε καὶ τ' ὄνομά του ἐσβύσθηκε ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Κασσιανῆς. Γι' αὐτὴν τίποτε πλέον προσφιλέστερον δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο ἀπὸ τὸν Θεόφιλο.

Μια νύκτα, ἀφοῦ ὁ Θεόφιλος καὶ ἡ Κασσιανὴ ἔμειναν μόνοι δυὸ ὧρες μέσα στὸ σπιτάκι τοῦ κήπου ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν. Ὁ Θεόφιλος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Κασσιανὴ καὶ τὴν ἠρώτησε :

— Θέλεις νὰ χωρίσω τὴν Θεοδώρα ;

— Ναί, ἀπήντησε ἡ Κασσιανὴ μέσα στὴ μέθη τοῦ μεγάλου ἔρωτά της.

— Καὶ θὰ θελήσῃς νὰ γίνῃς ἐσὺ σύζυγός μου καὶ Αὐτοκράτειρα ;

— Ναί, ἀπήντησε πάλιν ἡ Κασσιανή.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν εἶχε ὑπνωτίσει καὶ αὐτὴ συμφωνοῦσε πάντοτε μὲ τὴν γνώμη του.

Γιὰ τίποτε πλέον δὲν ἐνδιεφέρετο ἡ Κασσιανή, παρὰ γιὰ τὸν Θεόφιλο. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τοὺς γονεῖς της, γιὰ τῆς φίλες της, γιὰ ὅλους, γιὰ ὅλα.

Ἄλλο δὲν ἐπερίμενε παρὰ πότε θὰ ἔλθῃ ἡ νύκτα γιὰ νὰ συναντηθῇ πάλι μὲ τὸν Θεόφιλο.

Ἄρχισαν νὰ τὴν θεωροῦν μισάνθρωπον καὶ ν' ἀνησυχοῦν γι' αὐτή. Τὴν ἐνόμιζαν ἄρρωστη καὶ οἱ γονεῖς της ἐσκέπτοντο νὰ καλέσουν γιατρό. Ἡ Κασσιανὴ ὅλως ἄφινε τότε ἕνα πικρὸ μειδίαμα καὶ ἀπαντοῦσε :

— Εὐχαριστῶ, δὲν εἶμαι ἄρρωστη. Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα. Διότι μόλις ἐνύκτωνε ἡ μελαγχολία της διελύετο ὅλως.

Καὶ ὅταν τέλος ἔφθινε τὰ μεσάνυκτα, ἡ Κασσιανὴ ἔτρεχε στὸν κῆπο, ἐπερνοῦσε μέσα στὸ μικρὸ σπιτάκι κ' ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοφίλου.

— Ἄχ, ἐπὶ τέλους ! Εἶμαι κοντά σου, Θεόφιλε.

Ἕνα μυστήριον.

Ἕνα δειλινὸ ἡ Κασσιανὴ ἐκάθητο στὸν ἐξώστη τοῦ πατρικοῦ μεγάρου κ' ἐρέμβαζε, ὅταν ἐξαφνα, πέρα στὴ θάλασσα, εἶδε κάποιο πλοῖο νὰ καίεται.

— Τί εἶναι τοῦτο πάλιν ; ἠρώτησε. Πυρκαϊὰ στὴ θάλασσα ;

— Ναί, τῆς ἀπήντησαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ δίνει δικαιοσύνη καὶ τιμωρεῖ τὴν πλεονεξία τῆς Θεοδώρας.

Ἡ Κασσιανὴ δὲν ἐννόησε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, ὑπωπτεύθηκε ὅμως ὅτι μεταξὺ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους θὰ ἔλαβον χώραν σκηνὲς γιὰ νὰ φτάσῃ ὁ Θεόφιλος στὸ σημεῖο νὰ τιμωρήσῃ τὴν Θεοδώρα.

Ἄρχισε τώρα ν' ἀνησυχῇ ἡ Κασσιανὴ καὶ ἀγωνιοῦσε πότε νὰ ἔλθῃ πάλι ἡ νύκτα γιὰ νὰ μιεθῇ τὸ ταχύτερον ὅλη τὴν ἀλήθεια τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ.

Μία ἐπίθεσις.

Ὁ Θεόφιλος ἀργοῦσε πολὺ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ ἡ Κασσιανὴ ἀνησυχοῦσε πολύ. Ἀπεφάσισε λοιπόν, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἤρχετο, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ λόγο, νὰ τρέξῃ αὐτὴ πρὸς συνάντησίν του.

Ἐβγῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της κ' ἐπῆρε τὸν δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ Ἀνάκτορα.

Ἔξαφνα ὅμως, πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ σπίτι, ἐξώρμησεν ὁ Πετρωνᾶς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ συνέλαβε μὲ τὰ δαρειὰ καὶ στιβαρὰ χέρια του τὴν Κασσιανή.

— Ἄθλιο καὶ ἐλεεινὸ πλάσμα, τῆς εἶπε, ἔφθασε ἡ τελευταία σου στιγμή. Τώρα θὰ μάθῃς τέλος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητη μιὰ ποὺ γίνεται ἐρωμένη καὶ παλλακίδα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Καὶ πρὶν ἡ Κασσιανὴ προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν τρόμο της, καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ ζητήσῃ βοήθεια, ὁ Πετρωνᾶς τῆς ἐφίμωσε τὸ στόμα.

— Ἄθλιο καὶ ἐλεεινὸ πλάσμα, τῆς εἶπε πάλιν. Κύτταξέ με γιὰ τελευταία φορά. Εἶμαι ὁ Πετρωνᾶς, ὁ ἀδελφὸς τῆς Θεοδώρας ποὺ τῆς καταπάραξες τὴν ψυχή, τῆς ἐξέσχισες τὴν καρδιὰ καὶ τῆς ἐπῆρες τὸν σύζυγο. Ἀθλία καὶ ἐλεεινὴ πόρνη, πήγαινε τώρα ἐκεῖ ποὺ σὲ περιμένει ἡ σκληρὰ ἐκδίκησις.

Ὁ Πετρωνᾶς ἐστράφηκε ὕστερα στοὺς στρατιώτας ποὺ τὸν συνώδευαν καὶ τοὺς διέταξε :

— Πᾶρτε τὴν ἀπὸ δῶ καὶ φέρετε την στὸ πλοῖο. Γρήγορα ὅμως, μὴ χάνετε οὔτε στιγμή.

Οἱ στρατιῶτες ἥρπασαν τὴν Κασσιανὴ ἀπὸ τὴν μέση, τὴν ἐσήκωσαν στὰ χέρια τους κ' ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δρόμο, γεμᾶτο θάμνους.

— Πρέπει νὰ τὴν πᾶμε γρήγορα, εἶπε κάποιος στρατιώτης. Ὁ ἀρχηγός μας πρέπει...

Δὲν ἐπρόφασε νὰ τελειώσῃ τὴν φρᾶσιν του καὶ μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνο, ἀνεπήδησε ἕνας ξένος ἄνδρας με ὑψωμένο τὸ σπαθί του.

— Σταθῆτε, σταναδές, ἐφώναξε.

Οἱ στρατιῶται ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀκίλλα. Ἄφηραν τότε κατὰ γῆς τὴν Κασσιανὴ κ' ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Ἀριθ. 37 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

— Νὰ ἔλθῃς ἀργότερα, τῆς εἶπε ὁ θυρωρός.

— Ἀργότερα θὰ εἶναι: ἀδύνατον. Κάνε μου τὴν χάρι, καλέ μου ἄνθρωπε, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη, εἶπεν ἡ Μαρία μὲ τόνον φωνῆς παρακλητικόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ἄνδρας ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἐξώστην τῶν Ἀνακτόρων. Ἔσκυψε κάτω, ἀντελήφθη τὴν σκηνὴν ἡ ὁποία ἐλάμβανε χώραν πρὸ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἐφώναξε στὸν θυρωρό :

— Ἀφησέ την νὰ ἔλθῃ ἐπάνω καὶ ὡδήγησέ την στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ἦτο ὁ Ὄθων.

Φοβισμένος ὁ θυρωρὸς ὡδήγησε τότε τὴν Μαρίαν εἰς τὸ βασιλικὸν γραφεῖον, τῆς ἔδειξε ἕνα κάθισμα καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη.

Ἡ Μαρία ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ὅλα τ' ἀντικείμενα τοῦ γραφείου καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδιά της νὰ λυώνῃ. Ὅλα ἐκεῖ μέσα τῆς ἐνθύμιζαν κάποιες ἄλλες ἡμέρες ποὺ εἶχε τόσα ὡραῖα ὄνειρα, ποὺ ἤκουε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ὄθωνος τόσα ὡραῖα λόγια ἔρωτος, τόσους ὅρκους, τόσες ὑποσχέσεις... Ὕστερα ἐνεθυμεῖτο τὰς θλιβερὰς ἐκείνας ἡμέρας ποὺ εἶχε τεθῆ ἀντιμέτωπος, αὐτὴ ἡ πτωχὴ καὶ ἄσημος κόρη, ἀντιμέτωπος τῆς Ἀμαλίας, τῆς βασιλίσσης. Ἄ, πόσες φορὲς τότε μπόρεσε νὰ αἰσθανθῇ ὅλο τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔρωτος τοῦ Ὄθωνος, ὁ ὁποῖος πολλὲς φορὲς ἔφθανε μέχρις αὐτοθυσίας πρὸς χάριν της... Πόσα δὲν εἶχε κάμει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γιὰ τὴν ἀγάπη της!..

Ἀλλὰ τώρα ; Τώρα ἤρχετο πάλιν νὰ τὸν δῇ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

Κ' ἐπερίμενε μὲ ἀγωνία. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἦταν γι' αὐτὴν ἕνα μαρτύριον.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ὄθων ἐνεφανίσθη. Ἦτο ψυχρός, ἀσυγκίνητος, ὡσὰν νὰ ἀντίκρυζε μιὰ ξένην.

— Τὸ ἔμαθα, τῆς εἶπε, πῶς ἔγινες καλά. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ Χατζηπέτρος.

Ἡ Μαρία ἐσιγκώθη.

— Ἦρθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Τὸ μεσημέρι φεύγω.

— Θὰ κάνῃς, δέβκια, κανένα ταξεῖδι. Αὐτὸ θὰ σὲ ὠφελήσῃ παρὰ πολύ. Ὑπέφερες πολύ, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ σ' αὐτὸ φταιω κ' ἐγώ. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα. Ὁ προορισμὸς τῶν δύο μας εἶναι πολὺ διαφορετικός. Ἔμαθες τι ἔγινε ; Ὁ λαὸς παρ' ὀλίγον νὰ ἐπαναστατήσῃ. Εὐτυχῶς ποὺ τὴν τελευταίαν στιγμὴν μ' ἐρώτησε ὁ Θεὸς νὰ γυρίσω στὸ παλάτι.

Ἡ Μαρία ἄπλωσε μὲ δισταγμὸν τὸ χέρι της.

—Τωρα τελειώνουν ὅλα, ἐψιθύρισε. Μεγαλειότατατε, συγχωρῆστε με.

Ὁ Ὄθων ἄπλωσε κι' αὐτὸς τὸ χέρι κ' ἐπῆρε τὸ δικό της.

— Πότε θὰ γυρίσῃς ; ἠρώτησε.

— Ποτέ, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Δηλαδὴ φεύγεις γιὰ πάντα ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Θὰ πάω σ' ἡν Τῆνο, στὸ μοναστῆρι.

—Ἐκεῖ θὰ τὰ ξεχάσῃς ὅλα. Πρέπει νὰ τὰ ξεχάσῃς. Ἀκοῦς ;

— Θὰ τὰ ξεχάσω, Μεγαλειότατε. Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ θυμᾶμαι τίποτε. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ πάρετε καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν φωτογραφία, γιατι δὲν πάει πειὰ νὰ τὴν κρατῶ. Ἴσως καὶ σεῖς νὰ μὴ θέλετε.

Ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸν κόρφο της μιὰ μικρὴ φωτογραφίαν τοῦ Ὀθωνος καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε.

Ὁ Ὄθων τώρα ἤρχισε νὰ ταράσσεται.

—Νὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ τὸν σταυρὸ ποὺ μοῦ χάρισες κάποτε, τῆς εἶπε,

— Δὲν πειραζει Αὐτὸν κρατῆστε τον. ἂν θέλετε, ὄχι γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσθε, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς φυλάῃ ἐπειδὴ ἔχει μέσα τιμιο ξύλο.

Ὁ Ὄθων ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐφανέρωνε τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία ἤρχιζε νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ὀχρότητα τοῦ προσώπου του καὶ μὲ τὸ σύγχρον ἀνοιγοκλείσιμο τῶν ματιῶν του.

Εὐτυχῶς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ Ἀμαλία.

Ὁ Ὄθων ἐπρόλαβε νὰ ἐξηγηθῇ.

—Ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, εἶπε στὴν Ἀμαλία.

— Καὶ νὰ σᾶς παρακλέσω νὰ μὲ συγχωρήσετε, προσέθεσεν ἡ Μαρία.

— Φεύγεις ; ἠρώτησε μὲ δίαν ἡ Ἀμαλία.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη. Πηγαίνω στὴν Τῆνο, στὸ μοναστῆρι.

Ἡ Ἀμαλία ἄφησε νὰ τῆς διαφύγῃ ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

—Ἐμεῖς σὲ συγχωροῦμε, τῆς εἶπε καὶ σοῦ εὐχόμεθα νὰ ζήσῃς εὐτυχῆς ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾷς.

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι.

Ἡ Μαρία ἐγονάτισε, ἔπῆρε τὸ χέρι τῆς βασιλίσσης καὶ τὸ ἐφίλησε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Μεγαλειοτάτη, ἐψιθύρισε. Πάντα θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ σᾶς βοηθῇ καὶ νὰ σᾶς διαφυλάττῃ. Ὅταν σεῖς θὰ ζῆτε εὐτυχεῖς τότε καὶ ἐγώ, ποὺ σᾶς ἔκαμα τόσο μεγάλο κακό, θὰ εἶμαι ἥσυχη.

Ἐσηκώθη κατόπιν καὶ μὲ ματια χαμηλωμένα, ἐτράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Μαρία, τῆς ἐφώναξε ὁ Ὄθων.

Ἐκείνη ἐστράφη.

— Πρέπει τὰ σοῦ δώσουμε μερικὰ χρήματα γιὰ τὰς ἀνάγκας σου.

— Καὶ ὁσάκις ἔχεις ἀνάγκη νὰ μᾶς γράψῃς, προσέθεσεν ἡ Ἀμαλία.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε, ἀπήντησεν ἐκείνη. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

(*Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές*)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ENRIETTE MOSSON

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησα Κονδὼρ εἶχον κατέλθει εἰς τὴν σταθμὸν διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν ἀδελφὸν τοῦ πρώτου, τὸν πλοίαρχον Ἰάκωβον ἀπουσιάζοντα ἀπὸ δύο ἐτῶν εἰς Κίναν μὲ τὸ θωρηκτὸν «Κυκλών». Τὸ τραῖνον, μὲ καθυστέρησιν ὀλίγων λεπτῶν, εἶχε φθάσει τέλος, καὶ οἱ δυο ἀδελφοὶ εἶχον ῥιφθῆ εἰς τας ἀγκάλας ἀλλήλων. Μετὰ δὲ τὰς πρώτας διασχύσεις, ὁ κόμης στραφεὶς πρὸ, τὸν ταξειδιώτην ἀδελφόν του, τοῦ εἶπε :

— Ἔλα τώρα Ἰάκωβε, νὰ σοῦ συστήσω τὴν Ἀρτέμιδα.

Ἡ κυρία Κονδὼρ ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς δύο ἀδελφοὺς μειδιῶσα, καὶ ὁ ναυτικὸς ὑποκλινόμενος πρὸ αὐτῆς τῆς ἠσπάσθη τὴν χεῖρα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἀφοῦ δὲ κατόπιν ἀλλήλοις κυτάχθησαν μὲ το βλέμμα ἐκεῖνο, ποῦ ἔχουν ὅλοι, ὅταν ἐπανευρίσκονται μετὰ πολὺν καιρόν, ἐκίνησαν διὰ τὴν ἄμαξαν, ἄνευ ἄλλης τινὸς ὁμιλίας.

— Περίεργον, ἔλεγε μόνος ὁ κόμης, ἔγινε πολὺ σοβαρὸς ὁ Ἰάκωβος. Μήπως ἄρα γε εἶνε κουρασμένος ἐκ τοῦ ταξειδίου ; Μήκως ζηλοτυπεῖ πὸυ ἐνυφεύθην ἐγὼ καὶ αὐτὸς ἔμεινεν ἐλεύθερος;

Ἐντὸς τῆς ἁμάξης πάλιν ἡ αὐτὴ ψυχρότης.

Καὶ ἀφοῦ διῆλθον ἀνάμεσα τῶν δένδρων τοῦ δάσους Κονδὼρ, τοῦ φωτισμένου ἀπὸ ἀργυρώδη σελήνην, ἔφθασαν εἰς τὸν πύργον—Φλερύ, ἰδιοκτησίαν τῶν Κονδώρ. Ἐκεῖ διῆλθον τοὺς τρεῖς μῆνας, ὅσον διήρκεσεν ἡ ἄδεια τοῦ ναυτικοῦ, ἐν μέσῳ δεξιώσεων φίλων, ἐκδρομῶν, διασκεδάσεων διαφόρων τὰς ὁποίας διωργάνωνε ἡ ἀδελφικὴ προσπάθεια τοῦ κόμητος, ἵνα διασκεδάσῃ τὸν σιωπηλὸν Ἰάκωβον, τὸν Ἰάκωβον ὅστις διετήρει εἰσέτι τὴν θλιβερὰν ὄψιν τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς της.

Εἰς μάτην ὅμως ἐπήγαιναν αἱ ἀδελφικαὶ φροντίδες· ὁ Ἰάκωβος ἦτο πάντοτε σιωπηλός. Κλειόμενος ἐπὶ ὥρας ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ ἐν μέσῳ χρυσῶν εἰδώλων καὶ μορφῶν τερατωδῶν Κινέζικων θεοτήτων, παρεδίδετο εἰς μακροὺς ρεμβασμοὺς, διακοπτομένους κάποτε ἀπὸ τὰς ζωηρὰς εἰκόνας τὰς ὁποίας προκαλεῖ τὸ κάπνισμα ὀπίου, ποὺ ἐκάπνιζε ξαπλωμένος ἐπάνω εἰς μαλακοὺς ἰσπανικοὺς τάπητας.

Πάντοτε ὠχρός, πάντοτε ρεμβώδης, ἐφαίνετο κατεχόμενος ἀπὸ κάποιαν μυστηριώδη δύναμιν ποὺ τὸν εἴλκυε μακράν. Τίποτε δὲν τὸν ἐνδιέφερεν, ἀκόμη οὔτε καὶ τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἔπαιζε μηχανικῶς. Καὶ διὰ τοῦτο εἴτε ἐκέρδιζε εἴτε ἔχανε εἰς αὐτά, πάντοτε ὁ ἴδιος ἦτο.

Ὁ Κόμης δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ τὴν μελαγχολίαν του. Τὸν ἐσέβετο ἄλλως τε πάντοτε, ὡς ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας καὶ δὲν ἤθελε, μετὰ τόσον μάλιστα καιρόν, νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ, προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστήριον τοῦ ἀδελφοῦ του. "Οχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκανε. Προετίμα νὰ τὸν διασκεδάζῃ μόνον ὅσον ἠδύνατο. Τὰ κατόπιν δὲν ἦσαν ἰδική του δουλειά. Ἀπὸ ὅλους ὅμως μόνον ἡ Ἄρτεμις Κονδὼρ ἐφαίνετο νὰ ἐξυπνᾷ τὸν ρεμβώδη ἀξιωματικὸν ἀπὸ τὸν βαθὺν ὕπνον του. Μὲ τὸ χαριτωμένο της γέλοιο, μὲ τὸ πιάνο της, μὲ τὰ παιγνίδια της τὸν ἔκαμαν ἄλλον ἄνθρωπον. Ἰδίως ὅταν ἐκάπνιζε ὀλίγον μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας του πίπας, ὅταν ἐγράφευεν εἰς τὰ κρυσταλλένια νεῦρα τοῦ ποταμοῦ τοῦ ρέοντος ἐνώπιόν του, τότε μόνον ὁ Ἰάκωβος ἐσήκωνε τὰ βαρέα του βλέφαρα καὶ τὴν παρηκολούθει μὲ ἕνα περίεργον βλέμμα, μὲ κάτι ματια ποὺ πέταγαν ἀστραπές...

Οὐδέποτε ἐγέλασεν ὁ Ἰάκωβος ὅσον ἦτο μαζύ τους· ἐφαίνετο εἰς τὸν Λουδοβίκον ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰακώβου δὲν ἦτο παροῦσα, δὲν ἦτο μαζύ τους ἀλλ' ὅτι εἶχε μείνει μακράν, κάπου ἀλλοῦ!..

Μὲ τὴν ἰδίαν ἄμαξαν, μὲ τοὺς ἰδίους ἵππους, μίαν ὡραιοτάτην ἡμέραν, θαυμαστὴν διὰ τὴν μελαγχολίαν τῆς φύσεως, ποὺ ἀναγγέλλει τὸ φθινὸ πωρον, ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ σύζυγός του Ἄρτεμις συνώδευσαν πάλιν τὸν Ἰάκωβον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρὸ τριῶν μηνῶν τὸν εἶχον παραλάβει. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναλάβῃ πάλιν τὴν διοίκησιν τοῦ θωρικτοῦ, εἰς ἄλλας θαλάσσας μακρυνάς.

Ἐδάγκανετὰ χείλη του ὁ δυστυχὴς ἀδελφὸς ἀπὸ τὴν μεγάλην του συγκίνησιν. Ἤπλωνε τὰ χέρια του σὲ κάθε στιγμὴν διὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του ποὺ ἐγύριζε τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ μὴ διασταυρωθῇ τὸ βλέμμα του, μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐνῷ εἰς τὰ χείλη του ἕνα παράδοξον, ἕνα μυστηριῶδες μειδίαμα διεγράφετο. Ἡ Ἄρτεμις δὲ πάλιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μελαγχολική, μὲ ματια δακρυσμένα, ἐδάγκανε τὸ μαντῆλι της διὰ νὰ καταστείλῃ κάποιους... λυγμοὺς ποὺ τὴν ἔπνιγαν...

Ἂν καὶ διὰ τὰ τελευταῖα ἐξεπλάγη ὁ Λουδοβίκος, ἐν τούτοις ταχέως παρῆλθεν ἡ ζηλοτυπία του, σκεφθεὶς ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἔκλαιε διὰ τὸν ἀναχωροῦντα ἀνδράδελφόν της. Πῶς ; Ἦτο δυνατὸν νὰ ἀγαπᾷ ἡ σύζυγός του τὸν ἄψυχον ἀδελφόν του ;

Τὸ τραῖνον ἦλθε. Ὁ Ἰάκωβος, ἀποσπασθεὶς τῶν ἐναγκαλισμῶν των, ἐρρίφθη χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, εἰς τὸ βαγόνιόν του.

Μετ' ὀλίγον τὸ τραῖνον ἤρχισε νὰ σύρεται βραδέως ἐπὶ των γραμμῶν καὶ ὁ Λουδοβίκος, κρατῶν μὲ τρυφερότητα ἀπὸ τὴν μέσην τὴν Ἄρτεμιν, προσεπάθει νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πρὸς τὸ σταθμαρχεῖον. Ἀλ' αὐτὸν ὁ κόσμος, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ξένος Ἡ συγκίνησίς του ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ ἀκούῃ τὰς φωνὰς τοῦ σταθμάρχου συνιστώντος εἰς αὐτὸν νὰ μὴ προχωρήσῃ ἐπὶ τῶν γραμμῶν, διότι ἤρχετο ἐξ ἀντιθέτου ἄλλο τραῖνον καὶ ἐκινδύνευαν νὰ κατασυντριβῶσι αὐτός καὶ ἡ κυρία Κονδώρ.

Τὰ τελευταῖα βαγόνια τοῦ ἀναχωροῦντος συρμοῦ, τοῦ συναποφέροντος τὸν Ἰάκωβον, ἀντιπαρήρχοντο πρὸ τοῦ ζεύγους Κονδώρ, ὅτε ὁ Λουδοβίκος αἰσθανθεὶς βάρος εἰς τὸ χέρι του διὰ τοῦ ὁποίου ἐκράτει ἀπὸ τὴν μέσην τὴν Ἀρτέμιδα, ἐστράφη διὰ νὰ τὴν ἴδῃ.

Τὰ μάτια της ἦσαν πλήρη δακρύων. Τὸ στῆθος της συνετάρασσον λυγμοί. Δὲν περιεπάτει, ἀλλὰ ἐτρίλλιζε. Ἦτο περισσότερον ὠχρὰ καὶ ἀπὸ νεκράν. Τὰ δὲ μάτια της, τὰ μάτια της ἐκείνα, ποὺ τόσα ὄνειρα ἀγάπης τὸν εἶχαν κάμει νὰ ἴδῃ, ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω εἰς το τραῖνο ποὺ ἔφευγε, ἐπάνω εἰς τὸ τραῖνο ποὺ τῆς ἔπαιρνε ἕνα ἀδελφὸν ἄραγε ; ἢ ἕνα εἴδωλον ; ἢ μίαν ἀγάπην ; ἢ ἕνα θεόν ; ἢ αὐτὴν τὴν ψυχήν της;..

—Ἀ ! ἔκαμε ὁ σύζυγος τότε ! Αὐτὸ ἦτο λοιπὸν ! Καὶ τρελλὸς ἀπὸ μῖσος, ἀπὸ τὸν πόνον τῆς ξεσχισθείσης καρδιάς του, διὰ τὸν προδοθέντα ἔρωτά του, τὴν ὤθησε πρὸς τὰ ἔμπρός, πρὸς τὸ θηρίον ποὺ ἤρχετο κατ' ἐπάνω των, καὶ ἐκεῖ, σὲ λίγες στιγμές, οἱ κατάπληκτοι σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ τρέμοντες ἀπὸ φρίκην ταξειδιῶται, εἶδον τὴν νεαρὰν κυρίαν συντριβομένην ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἀλλὰ καὶ πρὶν παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ σιδηροῦν μεγαθήριον, νὰ τραβᾷ μὲ λύσσαν μαζύ της τὸν φονέα της...

Σὲ ὀλίγον οἱ προσδραμόντες ἀνέσυραν δύο ἀμόρφους ὄγκους...

Τὴν ἑπομένην αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὸ δράμα αὐτὸ ὡς «Φρικτὸν σιδηροδρομικὸν δυστύχημα». Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἔμαθε ποτὲ τὴν ἀλήθειαν, οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ Ἰάκωβος. Πρὶν φθάσῃ ἡ εἴδησις μέχρις αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἦτο νεκρός.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΜΟΡΦΩΘΗΤΕ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἡ στήλη αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ ἀποστολὴ εἶνε νὰ σᾶς γνωρίσῃ τοὺς κοινωνικοὺς νόμους ἢ τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα ἔθιμα ἐκεῖ ὅπου γνωρίζουν τὸν καλὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι, εἶνε ἐξ' ἴσου ὠφέλιμος, ὅσον μία ἠθικολογικὴ ἢ ἄλλης ψυσεως διδασκαλία. Δοθέντο, δὲ ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι ἀποδεικνύουν εὐγένειαν ψυχῆς, κάμνουν κοινωνικὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ διανοίγουν τὸν δρόμον πρὸς πρόοδον, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἑνοήσῃ κάθε ἀναγνώστρια ἢ κάθε ἀναγνώστης μας ὅτι ὄχι μόνον αὐτὸς ἢ αὐτὴ πρέπει ἀνελλειπῶς νὰ τὴν παρακολουθῶσι· ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν συνιστῶσι παντοῦ ὅπου εὐ,εθῶσι.

Πρέπει νὰ γνωρίσετε ὅτι μία νέα ἢ ἕνας νέος ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ, στηρίζουν περισσότερον τὴν ἐπιτυχίαν τῆ, ἀποκαταστάσεώς των εἰς τοὺς καλοὺς των τρόπους παρὰ εἰς τὰ ὑλικὰ των φόντα.

Παράδειγμα πρόσφατον. Ἡ κληρονόμος τῆς μεγαλειτέρας περιουσίας τῆς Ἀμερικῆς προέκρινε νέον φταχὸν καὶ παντελῶς ἀπροστάτευτον μόνον καὶ μόνον διότι εἶχε θελχθῆ ἀπὸ τοὺς καλοὺς του τρόπους καὶ διότι ἐγνώριζε ἐκεῖνος ὅτι δὲν πηγαίνουν ποτὲ εἰς μίαν ἐπίσκεψιν μέ... ἀβούρτσιστο καπέλλο.

Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶχε προσέξει ἐκείνη νὰ συμβαίνῃ εἰς ὅλους ὅσοι τὴν πολιόρκουν διὰ τὰ πλούτη της· Καὶ εἰς ἐρωτήσαντα αὐτὴν διατὶ προετίμησε ἐκεῖνον ἀντὶ τόσων ἄλλων, εἶπε : «Νέος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰς κοινωνικάς του ὑποχρεώσεις, γνωρίζει κατ' ἀνάγκην καὶ τὰς πρὸς ἑαυτόν, καὶ τὸς πρὸς τὴν γυναῖκα του. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ σύζυγος, ὅστις μοῦ πρέπει.»

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε τὸ μυριοστὸν παράδειγμα τοιούτων ἐπιτυχιῶν.

Ἐπισκεπήρια.— Ὑπάρχουν ἄπειροι περιπτώσεις διὰ νὰ σιείλετε τὴν κάρταν σας. Μόνον ὅμω; τὴν πρωτοχρονιὰν ἐπιτρέπετε νὰ σταλῇ αὕτη ἐντὸς φακέλου καὶ τοχυδρομικῶς. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν θεωρεῖται προσυχιά ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἀποστολή. Ἔνα ἐπισκεπτήριον δια τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ πληρώσετ

ΔΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΑΥΤΟΝ

Πρέπει νὰ κινηθῆτε ὅλοι μὲ ἐνθουσιασμὸν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δημοψήφισμα αὐτό. Μόνον τὰ λόγια καὶ ἡ ἀλληλογραφία μεταξύ σας δὲν ἀρκοῦν. Πρέπει νὰ βγῆτε ὅλοι κήρυκες τῶν ἀγαθῶν τοῦ Πολιτικοῦ γάμου καὶ τῆς σημασίας ποὺ ἔχει τὸ δημοψήφισμα αὐτό. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς πτοοῦν οἱ σμινδιοῦφοι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἠθικολόγοι. Ὅπως ἐγὼ δὲν τοὺς ἐφοβήθηκα καὶ εἶχα θάρρος νὰ συνεχίσω τὸ δημοψήφισμα, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ τοὺς φοβηθῆτε καὶ ἐσεῖς Εἰ δ' ἄλλως θ' ἀναγκασθῶ κ' ἐγὼ νὰ διακόψω τὸ δημοψήφισμα, διότι ἕνας κοῦκος, βέβαια, δὲν φέρει τὴν ἄνοιξιν, οὔτε μοναχὴ της μία δεσποινὶς Νόρα μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ ἕνα τόσον σοβαρὸν θεσμόν.

Πρὸς γνῶσιν λοιπὸν καὶ συμμόρφωσιν.

ΔΙς ΝΟΡΑ

ΓΝΩΜΑΙ

— Δὶς Νόρα διὰ τὸν Πολιτικὸν γάμον φέρετε εἰς συνάφειαν δύο πρόσωπα μέχρι τοῦδε οὔτε ἐξ ὄψεως γνωριζόμενα. Εἴθε ἡ προσπάθειά σας αὐτὴ νὰ βγῇ σὲ καλό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Νέε Συρκούφ, ὁμολογῶ ὅτι μίαν τοιαύτην τρισευτυχισμένην συνάντησιν δὲν τὴν ἐπερίμενα. Ἀπὸ τὴν συνάντησιν ἰῶν βλεμμάτων μας ἀνεπήδησεν ὁ ἠλεκτρικὸς σπινθήρ, ὁ ὁποῖος ἤναψε πυρκαϊὰν εἰς τὰ στήθη μου.

Μις ΕΛΛΕΝ

— Δεσποινίδα Ξένην, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως σὲ λυπήσω περισσότερον ἀφ' ὅτι μ' ἐλύπησαν οἱ λόγοι σου, θὰ σὲ παρεκάλουν νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως.

Νέος Συρκούφ.

— Δίδα Ἀρσινόη, ἂν μὲ ἀγαπᾶς, μὴ θελήσῃς νὰ μὲ ρίψῃς εἰς τὸ τρομερὸν μαρτύριον μιᾶς διαρκοῦς ὑποκρισίας. Ἂν σ' ἀγαπήσω, θ' ἀναγκασθῶ νὰ κρύψω μυστικὸν τὸ αἴσθημά μου, τὸ ὁποῖον ὅσον ἀγνὸν καὶ ἂν εἶναι, θὰ εἶναι, ὅμως ἄνομον. *Νέος Συρκούφ.*

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

(Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν οἱ νέοι θὰ διαλέξουν τὰς Νύμφας τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Φροντίσατε νὰ τῆς γνωρίσετε).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μερόπη Βλασταράκη, Χανιά.
Καίτη Καψάνη, Ἀθῆναι.
Ἀγλαΐα Νίκα, Πειραιεύς.
Εἰρήνη Δρανδάκη, Ἀθῆναι.
Μαρία Χιώτη, Ἀθῆναι.
Ἐσμεράλδα, Κόρινθος.
Πουπὲ, Ἀθῆναι.
Λίνα Καβαλλιέρι, Ἀθῆναι.
Πόπη Ἰατροῦ, Ἀθῆναι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λολό.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀντιγόνη Παπαδάκη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πικραμένη προσφυγοπούλα.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἄνθος Μαΐου, Ἀθῆναι.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λίτσα Πασχαλίδου.
Φωφώ, Κηφισιά.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

(Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν τὰ κορίτσια θὰ διαλέξουν τὸν γαμβρὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μάριος, Ἀθῆναι,
Μαρῖνος Σταθόπουλος, Καλάμαι.
Μῆτσος Διοσκουρίδης, Πύλος.
Νέος Συρκούφ, Ἀθῆναι.
Ἀγόρι, Καλάμαι.
Ἱππότης τῶν Πατρῶν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Μ. Χαραμῆς.
Ἀπηλπισμένο ἀγόρι, Θεσσαλονίκη.
Σπυρίδων Μπόθος, Θεσσαλονίκη.
Χιονοσκεπὴς Ὄλυμπος.
Νέμος Μανδέδ.
Ζοῦντεξ.

Νικ. Θεμελῆς, Πάτραι.
Κωνστ. Παναγιώτου, Ἀθῆναι.
Θεοφάνης Ραυτόπουλος, Πάτραι.
Παναγιώτης Γιαννούσης, Ν. Φάληρον.
Ἀθ. Σύμπας, Ἀθῆναι.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αὐρήλιος Π., Ναπολέων Β'. Allines, Χρ' Θεοδωρακόπουλος, Μαγνησμένος νέος, Ἄγνωστος Ὁδοιπόρος, Νῖκος Ροδάνθης, Κρήτη, Ἰωάν. Τσιάλης, Καρδούλα χωρὶς ταῖρι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Inconnu, Ἀθήναις.
Μαγνησμένος, Λάρισσα.
Τσὰν Τσῶν Λίν, Πειραιεύς.

ΠΕΜΠΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ρουμελιώτης, Εὐρυτανία.
Ξανθὸς νέος, Ξυλόκαστρον.
Παραγγελιοδόχος, Ἀθῆναι.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Dave Winter, Ἀθῆναι.
Πάρις, Ἀθῆναι.
Ὀνειροπόλος βοσκός, Πειραιύς.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πίπης, Ἀθῆναι.
Ἀπογοητευμένο φανταράκι.
Μεφιστοφελῆς, Μύτιλ.
Νέος Βοτανικοῦ, Ἀθῆναι.
Πηραπονιάρης.

ΟΓΔΟΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μαίανδρος, Κρήτη.
Ἀκούραστος Τεμπέλης.

ΕΝΝΑΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Δημ. Σαρίκας, Θεσσαλονίκη.
Χρ. Γιοβανίδης, »
Δημ. Γαλάνης, »
Νικ. Σταθόπουλος, »

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐρυθρὸς Λεβέντης, Πειραιεύς.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΗΛΩΣΕΩΣ

Κόψατέ το καὶ στείλατέ το στὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» συνοδευόμενον μὲ 5 δραχ.

Ἐγκρίνω πληρέστατα τὸν θεσμὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ θέλω νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα.

Ὑπογραφὴ ἢ ψευδώνυμον

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ ΝΕΡΟ

Ὄντας προχτές, ρὲ Μανιώ μου ἀγλαόκαρπη, πῆρα λιγάκι αἷμα τοῦ Νώντα τοῦ παγκέρι, ἐπῆγα στὴν ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἄνοιξα μιὰ βρύσι τῆς Οὐλε καὶ ἄρχισα νὰ πλένω τὰ χέρια μου. Πάνου στὴν ὥρα καταπλέει ἕνας τζές.

— Γιατί ἄνοιξες τὴ βρύσι τοῦ θαλάσσιου ὕδωρος; μοῦ κάνει. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐκεῖ;

— Νίπτω τὰς χεῖρας μου, τοῦ λέω βλοσυρῶς.

— Τώρα θὰ πᾷς μέσα, μοῦ κάνει. Δὲ φτάνει ποὺ σᾶς φέραμε ἀπάνου τὸ θαλάσσιο νερό, θέλετε τώρα ν' ἀνοίγετε τῆς βρύσες καὶ νὰν τὸ χύνετε.

— Τράβα πέρα, ρὲ μανιταριτζῆ, τ' ἀπαντάω. Γιατί δηλαδὴ πληρώσαμε τὰ μαλλιοκεφαλά μας; Γιὰ νὰν τὸ βάνετε τὸ νερὸ στὰ μπουκαλάκια καὶ νὰν τὸ πουλᾶτε γιὰ σπεσιαλιτές; Δὲ φτάνει ποὺ μᾶς βαρέσατε τὸ πορτοφόλι μόνο θέλετε νὰ μᾶς ἀπαγορέψετε νὰ πλύνουμε τὰ χέρια μὲ τὴ θάλασσα τῆς πατρίδας μας Κόβε αὐγολέμονο ἂν δὲ θες νὰ κοκκινήσῃ τὸ πεζοδρόμιο ἀπ' τὸ αἷμα σου.

Ἐκεῖνος ξεφύβηξε σὰ φτισικὸς κ' ἐπῆγε νὰ φωνάξῃ τὸν πολτσμᾶνο.

Τώρα θὰ μ' ἀρωτήσῃς γιατὶ βάρεσα τὸ Νώντα τὸν παγκέρη. Γιατὶ μοῦ σαβούρωσε τὸ κατοστάρικο στὴ μπάτσικα; Λόγοι αἰσθηματικοί, ρὲ σπλάχνο κι' ὄχι περὶ διὰ χρημάτων. Ξέρεις ἂν τὰ ψηφάω ἐγὼ τὰ λεφτά... Τὸ λοιπὸς τί μ' ἐρεθίζεις; Τώρα σὲ θερμοπαρακαλάω στεῖλε μου ἐπὶ συστάσεις κανένα τριανταεφταμισάρη γιατὶ τὸ βράδυ ἔχω ξενύχτι πάλι καὶ δὲν ξέρω τὶ θὰ μοῦ γροῦψῃ ἡ τύχη μου. Μ' ἐνδόησες;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

Ο Κος ΜΟΡΦΕΑΣ

Ἀξιοπερίεργον μπτερ μου,

Ὀζουρδοὺ ἦλθεν ὁ συμβίος μου ὁ Ἀρζὲρσὰνς πιτζαμὰ καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ ἀπέναντί μας κερία Ζαφειρούλα θὰ χωρήσῃ μὲ τὸν ἄνδρα της.

— Πουρκουά; τοῦ λέγω. Διὰ λόγους ἀχρείους;

— Ναί, μοῦ λέγει.

— Πούρ;

— Πούρ διότι ὁ σύζυξ της τὴν συνέλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ μεσιέ; Κανένας νέος τρὲ ἔλεγεν ἢ τρὲ σαρμὰν ἢ τρὲ ζολὶ κὶ' ἀμὰν-ἀμάν;

— Ξέρω γώ. Νὰ τὸ μεσημέρι πῆγε ὁ ἄντρας της στὸ σπίτι καὶ δὲ βρῆκε βρασμένα τ' ἀμπελοφάσουλα πούχε στείλει. Γιατί, μωρή, τῆς λέει, δὲν ἔβρασες τὸ μενεῦ; Νὰ μὲ συχωρῇς, ἄνδρα μου, τοῦ λέει ἐκείνη ἡ κοψοδεμένη. Εὑρισκόμουν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

— Τοὲ μπιὲν νὰ τῆς κάνει τῆς παλαιόνου. Ἀκοῦς ἐκεῖς σαραντάρα γυναῖκα νὰ δαραβερίζεται ἀντρενοῦ μὲ ἐρήβους. Ἀμ αὐτὸ δὲν τὸ κάνουν οὔτε τὰ τρυφερὰ θήλεα, οὔτ' ἐγὼ ποὺ εἶμαι τριάντα χρόνια μικρότερη ἀπὸ δαύτη.

ΒΕΤΤΑ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΩΡΑ ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΞΕΝΗ

Μὴ μοῦ θυμώνῃς πειά, καλή μου,
καὶ μὴ μοῦ δείχνῃς τὴν μορφή σου λυπημένη
γιὰ τὴν καρδιά μου καὶ γιὰ τὴν ψυχή μου
τώρα εἶσαι μ'α ξένη.

Μὴ σκέπτεσαι γιὰ νὰ δοθῆς σὲ ἄλλο
καὶ νὰ γενῇς κοντά του εὐτυχισμένη,
τὸ αἴσθημά μας ἐβρύσθη τὸ μεγάλο
καὶ τώρα πειὰ εἶσαι μ'α ξένη.

Θὰ φύγω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου
ὡσὰν τὴν πεταλούδα τὴ θλιμμένη.
Τὴν δύναμι νὰ σὲ ξεχάσω δός μου,
γλυκειά μου ξένη.

ΜΑΡΙΟΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μὴ ἀγοράσητε εἴδη προικῶν ἐὰν δὲν ἐπισκεφθῆτε τὸ κατάστημα

ΑΦΩΝ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ & Κ. ΚΟΥΒΑΝΙΔΟΥ

ΓΙΟΥ ΜΡΚΟΥ 21

Σινδονόπανα, Τραπεζομάνδηλα, Νανσούκ, Περκάλια, Βατίστες, Κουβέρτες, κ. λ. π. κ. λ. π.

Χασέδες Δραχ. 8.50 — 10

Σινδόνια μόνον μὲ 89 δραχμ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

Μελαγχολικὸ φανταράκι ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια ἰδανικά. Σκοπὸς γνωριμία. Προτιμῶνται Θεσ)νίκης. Ἀθηνῶν, Κορίνθου Ἄργους καὶ Ναυπλίου. Τὸ ὡραιότερο γράμμα σας θὰ βραβευθῇ Νικόλαον Τσαούσην, Ἐγνατίας 371, διὰ Ἕλλην Νικολόπουλον, Θεσ)νίκην.

— Νέος 22 ἐτῶν, ἀρκετὰ μορφωμένος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετὰ δεσποινίδος καλῆς οἰκογενείας. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Λάκιν Ρουμελιώτην, P. R, Πάτρας.

— Κορίτσια Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σύρου, μέχρι 20 ἐτῶν, ὅποια θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ ἀ; γράψῃ. Ναύτην Μ. Οἰκονομίδην ἢ Κ. Ἀθανασιάδην, ἐπιτελεῖον Ναυστάθμου καὶ ὅτι ἐπακολουθήσῃ.

— Κορίτσια Ἄλτ! Δεκαεπταετὴς νέος, οἰκονομικῶν ἀνεξάρτητος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας 15—18 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: Demetrios Nomicoudes, P. R. Πειραιᾶ.

— Γλυκὲς ἀρσακειάδες, ὡμορφεν μοδιστροῦλες, πονετικὲς προσ υγοπεῦλες, ὅποια ποθεῖ ἕνο ειλικρινῆ φίλον, ὅποια λαχταρᾶ λίγη ἀγάπη. ἀ; γράψῃ Σπῦρον Φρυγκούλην, Τυμπάκι Πυργιωτίσσης, Ἡράκλειον Κρήτης.

— Δεκαοκταετὴς νέος, βαρυνθεὶς τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς του, ἀλληλογραφεῖ μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν 15—18 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: Δ. Α. Π., P. R. Πειραιᾶ.

— Le demande la corespondauce de jemes filles de 17 ans, brunes, pautes de toille, ayant pour bat une amitie. Ecrire May. Hermond. P. R. Athénes.

— Dave Winter, τώρα ἠννόησα ὅτι δὲν εἶχες τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάμῃς, καὶ ὅτι δὲν σοῦ ἦτον εὔκολον ν' ἀπομακρυνθῇς ἐκεῖθεν. διότι ὁ δεσμὸς ὁ συνδέων ὑμᾶς μὲ τὴν ὡραῖα τοῦ θεάτρου γυναῖκα, δὲν εἶχε θραυσθῆ ἐξ ὁλοκλήρου ἀκόμη.

Βάσω

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἀντ. Παπουτσῆν. ἐπιτιγὴ ἐλήφθη Γ. *Φθενάκην*, συνδρομὴ σας ἐλήφθη. *Κ. Τσαλακάκον.* 50 λεπτὰ ἡ λέξι. *Χ. Χαραλαμπόπουλον*, δρ. 120 *Α Νίκαν*, σᾶς ἀπαντήσαμεν διὰ τοῦ περιοδικοῦ.

Διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Καραγκιόζη ἐλήφθησαν εἰκόνες κάτεκ μέρους τῶνκυρίων *Χρίστου Θεοδωρακοπούλου, Παναγιώτου Παντελάκη, Χρίστου Χαραλαμποπούλου, Ἰωάν. Κ. Μανέτα καὶ Κωνσταντίνου Βαμβακᾶ.*

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΓΡΙΦΟΣ

Ὅσοι μῦς εἶσαι τέρ ωμὴ ποιεῖ σεις

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 5ης Αὐγούστου Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης Αὐγούστου.

Οἱ ἐσκκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΕΞΗ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον: Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον: Δραχμαὶ 25.
Τρίτον: Δραχμαὶ 15.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον: Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον: Δραχμαὶ 25.
Τρίτον: Δραχμαὶ 15.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΥΠ'ΑΡ.386 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ

(45 Γιάννηδες ἑνὸς κοκόρου γνῶσι)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθὰς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἐστειλαν οἱ ἑξῆς:

Μιχαὴλ Σπετσιώτης, Σταῦρος Σταυρινός, *Μιχαὴλ Γούλιας*, Ἀθανάσιος Ν. Δεσποτόπουλος (κλῆρ. 5), Ἀναστ. Γ. Νίκας, Λούλα Ἀγγελετοπούλου, Μ. Χιραμῆ, *Μαρία Ἀγγελίδου*, (κλῆρ. 3), Ζιχορ. Παρούσης, (κλῆρ. 2), Χρῆστος Τερόπουλος, (κλ. 2), Κ. Σαραντόπουλος, Μαρία Σταμίρη, (κλ. 2), *Γεώργιος Συριανόπουλος*. Παναγιώτης Η. Σαραντόπουλος, Νικ. Νικολάου, *Νίνα Μωραΐτου* (κλῆρ. 3), Μορία Βαζίκη Σπυρίδ. Νέγρης, Γιάννης Γεωργάτος, (κλῆρ. 5], Εὐαγ. Βουλγαρίδου, Σ. Σισκόπουλος, Βασ. Πετσώνης, Βασ. Μουρελᾶς. Α. Βογιατόπουλος. Ἰωάννης Λιγάνης, Δημ. Κουρκοιβίλης, Αἰκατερίνη Κόκκαλη, Ἰωάν. Θεοχαρίδη, *Μίνα Παπάζογλου*, (κλῆρ. 2), Βάσος Γεωγαλᾶς. Κ, Καλεβρᾶς, Μαρία Βλάμου. *Εὐάγγελος Κωστάκης*, κλῆρ. 10).

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΑ

Πρῶτον βραβεῖον δραχ. 50 *Λίνα Μωραΐτου.*
Δεύτερον δραχ. 25, *Μαρία Ἀγγελίδου.*
Τρίτον δραχ. 15, *Μίνα Παπάζογλου.*

ΝΕΟΙ

Πρῶτον βραβεῖον δραχ. 50 *Γεώργ. Συριανόπουλος.*
Δεύτερον δρ. 25, *Μιχαὴλ Γούλιος.*
Τρίτον δρ. 15, *Εὐάγ. Κωστάκης.*

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των ἢ νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» διὰ νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα των.

Ἡ Δ)νὶς Νόρα

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μόνον μὲ Δραχ. 4

Γράψατε:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ

ΒΑΣ. ΚΟΥΒΕΛΗ

Κολοκοτρώνη 100

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΚΗ

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

2ου, 3ου, 4ου, 5ου καὶ 6ου ἔτους ἕκαστ Δρ. 70

ΕΡΓΑΣ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἡρὼ καὶ Λέανδρος	ἕκαστον	Δρ. 15
Ἰουδὴθ	»	» 15
Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι	»	» 25
Ἄσμα ἀσμάτων	»	» 26

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Γέμμα	»	» 4
Ἀγκαθάγγελος	»	» 4
Φιλολογικὸν ἡμερολόγιον	»	» 10
Ὁ γάμος τῆς Γρηᾶς Παντόφλας } κωμῳδίαι	»	» 3
Τὸ Φρενοκομεῖον } κωμῳδίαι	»	» 3

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μέγας ὁδηγὸς καλλονῆς	»	» 30
Οἰκιακὴ μαγειρική	»	» 15
Μαγειρικὴ-Ζαχαροπλαστική	»	» 25

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Κασσιανὴ, Κυριακοῦ σελ. 1152	»	» 80
Τὸ φρικτὸν λάθος	»	» 10
Ἡ Γενοβέφα, μικρὴ,	»	» 10
Ἡ Γενοβέφα, μεγάλη,	»	» 25
Ἡ Γκόλφω. Περεσιάδου,	»	» 15
Ἡ Ἔσμὲ	»	» 15
Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου	»	» 15
Ἡ κόκκινη μάσκα	»	» 15
Ὁ κόκκινος διάβολος	»	» 15
Ἡ γυναῖκα, τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ κρασί	»	» 15
Ἡ μητέρα τοῦ ἁγ. Φανουρίου	»	» 15
Πάπισσα Ἰωάννα	»	» 30
Ἡ ὀρχόντισσα τῆς Σμύρνης	»	» 20
Λυκογιάννης	»	» 20
Μαρία Πενταγιώτισσα	»	» 40
Κυρία μὲ τὰ Καμελίας	»	» 20
Καρδιὰ τῆς Μάννας	»	» 50
Μαύρη μάσκα	»	» 40
Γιάννης, Πῶλ Δὲ Κὸκ	»	» 20
Ὁδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς, Χρυσόδετος	»	» 30
Χαλιμᾶ, σελίδες 700	»	» 40

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὰ 52 παραμύθια	»	» 7
Ὁ Φιάκας	»	» 7
Ὁ Μπερτολδῖνος	»	» 6
Ὁ Ροβινσὼν	»	» 7
Μυθολογικὸν Συντόπα	»	» 4
Ὁδοιπόρος τοῦ Σούτσου	»	» 10
Ὁ κακοῦργος Πετιεζᾶς	»	» 4
Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου	»	» 7
Ἡ Ἀρετοῦσα, Πολ. Δημητρακοπούλου	»	» 15
Τὰ Μυστικὰ Καλλονῆς	»	» 25
Τὰ Μυστικὰ τοῦ ἀποκτᾶν περιουσίαν	»	» 25
Φυσιογνωσία	»	» 25
Γιὰ νὰ μάθετε νὰ ὑπνωτίζετε	»	» 60
Ὑγιεινὴ ἡδονῶν - τέρψεων	»	» 30
Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος	»	» 25
Ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία	»	» 15

Τὰ ἀνωτέρω, ἀποστελλόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, ἐπιβαρύνονται μὲ δραχ. 5 ἕκαστον τὰ μεγάλα καὶ δραχ. 2 τὰ μικρά.

Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας χονδρικῶς γίνεται ἔκπτωσις 20 ο)ο.

Τὸ ἀντίτιμον στέλλεται πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Σφαίρας» κ. Ἀντ. Μ. Συρίγον, ἁγίου Κωνσταντίνου 7, Ἀθήνας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑΝ,,

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ 50ΕΤΙΑΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καραγκιόζης.—Ἄχου, τσάμικος ταμπάκος μοῦγινες. Ἔσκυψα, ἀδρεφέ. Βάρα.

Κολητῆρι.— Πατέλα, ζό μου τὸ ποτοφόλι σου.

Καραγκιόζης. — Καλὰ λές. Πᾶρτο.

Δήμιος.— Ἕτοιμος ;

Καραγκιόζης. — Ἕτοιμος.

(Ὁ Δήμιος σηκώνει τὸ μαχαῖρι καὶ δίνει μιὰ καὶ τὸ κατεβάζει δίπλα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Καραγκιόζη, χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ διόλου).

Δήμιος.— Ἐτελείωσε.

Καραγκιόζης. — Τῶκοψες ;

Δήμιος.— Ναί.

Καραγκιόζης. — Ὥστε τώρα δὲν ἔχω κεφάλι.

Σαρλώ.— Δὲν ἔχεις, βέβαια.

Καραγκιόζης.—Ἀμ'τότε αὐτὸ ποὺ κουνάω τί εἶναι;

Σαρλώ.—Ἀγαπητέ μου Καραγκιόζη, ἀθῶε μου ἄνθρωπε μὲ τὴν μεγάλη καρδιά, ἐπίστεψες λοιπὸν πὼς ἐγὼ ὁ φίλος σου Σαρλὼ θὰ σοῦκοβα τὸ κεφάλι ;

Καραγκιόζης.—Ὥστε δὲν μοῦ τῶκοψες ;

Σαρλώ.—Ὄχι. Δὲν βλέπεις, ποὺ εἶναι στὴ θέσι του ;

Καραγκιόζης.— Εἶπα κ' ἐγώ. Γιατὶ θέλει νὰ μοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι ὁ φίλος μου ὁ Σαρλώ; Τί δαίμονα θὰ τὸ κάνῃ; Ἀμ' αὐτὸ δὲ βράζει οὔτε στὸ σπίτι οὔτε στὸ φοῦρνο.

Σαρλώ.— Αὐτὰ ὅλα, Καραγκιόζη μου,ἦταν μιὰ παράστασις.

Καραγκιόζης.— Δηλαδή, δηλαδή ;

Σαρλώ.— Δηλαδὴ τὴν ὥρα ποὺ ὁ δήμιος ὕψωνε τὸ μαχαῖρι του ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου σ' ἔπαιρνε ἡ κινηματογραφικὴ μηχανή, Καὶ ξέρεις, Καραγκιόζη μου, πὼς θὰ βγῆς στὴν ταινία ;

Καραγκόζης.— Δηλαδή, δηλαδή ;

Σαρλώ. — Θὰ βγῆς μὲ κομμένο κεφάλι.

Καραγκιόζης.— Γιατί ;

Σαρλώ.— Εἶναι μιὰ τέχνη κι'αὐτὴ ποὺ δὲν τὴν ἔμαθες ἐσὺ ἀκόμα.

Καραγκιόζης.— Δηλαδή, δηλαδή ;

Σαρλώ.— Δηλαδὴ τώρα ἐσὺ ἔχεις κεφάλι. Δὲν ἔχεις ;

Καραγκιόζης, (ψάχνει τὸ κεφάλι του).— Ἴσως...

Σααρλώ.— Λοιπὸν στὴν ταινία θὰ βγῆς μὲ τὸ κεφάλι κομμένο.

Καραγκιόζης.—Ἄ, συμφορά μου ! Καὶ θὰ μὲ βλέπῃ ὁ κόσμος μὲ τὸ κεφάλι κομμένο ;

Σαρλώ.— Βέβαια.

Καραγκιόζης.— Πᾶμε στὸ διάολο. Ἀμ' ἀφοῦ δὲν ἔχει κεφάλι, θὰ λέῃ ὁ κόσμος δὲν θἄχῃ καὶ στόμα κι' ἀφοῦ δὲν ἔχει στόμα τί διάολο νὰ τοῦ δώσουμε νὰ φάῃ,πῶς νὰ φάῃ;

Σαρλώ.— Μὰ δὲν θὰ δώσουν νὰ φάῃ στὸν Καραγκιόζη ποὺ θἆαι στὸ πανί.

Καραγκιόζης.—Ἀλλά ;

Σαρλώ.—Ἀλλὰ στὸν Καραγκιόζη ποὺ εἶναι ἐδῶ.

(Ἀκούγονται κτυπήματα στὴν πόρτα).

Καραγκιόζης.— Παναγία μου ! Βρὲ σεῖς μὴν ἀνοίξετε.

Σαρλώ.— Ποιὸς νἆναι ;

Καραγκιόζης.— Ξέρω ἐγὼ ποιὸς εἶναι. Τὰ κτυπήματα αὐτὰ τὰ γνωρίζω ἐγώ.

Σαρλώ.— Τὸν γνωρίζεις ;

Καραγκιόζης.— Τὸν γνωρίζω βέβαια.

(Μοιρολογάει)

Κλεῖσε τὴν πόρτα, ἀφεντικό,
μὲ πέτρες καὶ μπαοῦλα,
γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἔρχεται
θὰ τὰ σαρώσῃ οὖλα.
Δὲ θὰ μ' ἀφήσῃ τίποτα
καὶ τὰ φτωχὰ πλευρά μου
θὰ γίνουν μαλακὰ σὰν τὴν κοιλιά μου.

Σαρλώ.— Μὰ ποιὸς εἶναι, ἐπὶ τέλους; Ἀνοίξετε νὰ δοῦμε ποιὸς εἶναι.

Καραγκιόζης. Ἕνας λόρδος, ἀδρεφέ, εἶναι. Ἕνας λόρδος ἀπὸ τὴν Ἀγουλινίτσα.

Σαρλώ.— Λόρδος ;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα, ἕνας λόρδος συγγενής μου.

Σαρλώ.—Ὥστε ἐσὺ κατάγεσαι ἀπὸ λόρδους ;

Καραγκιόζης.—Ἀμ' βέβαια. Τί σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ; Πῶς ἔτσι εἶμαστε μεῖς ;

Μπαρμπαγιῶργος.—Ἀνοῖχτε τὲ θὰ σπάσου τὴν πόρτα.

Σαρλώ,—Ἄς τ ἀνοίξουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε τί θέλει ὁ ἄνθρωπος.

Καραγκιόζης.—Ἔ, τώρα πάει, ἐπέθανα.

Κολητῆρι. - Κ' ἐγὼ σὰ πεσάνω.

(Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπαρμπαγιῶργος δίνει μιὰ κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα).

Μπαρμπαγιῶργος.— Οὐρὲ φράγκοι, ποῦνε οὐ Καραγκιόζ'ς ;

Καραγκιόζης.—Ἐδῶ εἶμαι, μπαρμπούλη μου, ἐδῶ εἶμαι, Γῶγο μου.

Κολητῆρ.— Κ' ἐγὼ ἐζῶ εἶμαι, μπαμπούλη μου. Ζὲν ἔκλετσα τίποτες τὸ κακόμοιλο.

Μπαρμπαγιῶργος.—Ἔλα, ἔρμου, ἔλα σιμὰ στὸν μπάρμπα σ' νὰ σὲ ἀσπαστῇ καὶ νὰ σὲ ρουτήξῃ πῶς τὰ καλοπερνᾷς.

Καραγκιόζης.— Ὡραῖα, λαμπρά. Ἐσύ, μπάλμπα, τί κάνεις ;

Μπαρμπαγιῶργος — Καλά.

Καραγκιόζης.— Λυποῦμαι. Κ' ἤρθες, Γῶγο μου, στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μὲ δῆς ;

Μπαρμπαγιῶργος.- Ἤρθα, καλό μ' γιὰ νὰ σ' ἀρουτήξου πότε μαθὲς ἔχουμε νέο φεγγάρι γιὰ νὰ φυτέψου τοὺ σινάπι.

Καραγκιόζης.—Ἤρθες στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μ' ἐρωτήσῃς πότε ἔχουμε νέο φεγγάρι ;

Μπαρμπαγιῶργος — Ἄ !

Καραγκιόζης.— Μωρὲ μπράβο, μπάρμπα.

Μπαρμπαγιῶργος.— Λοιπόν, πότε ἔχουμε νέο φεγγάρι, Καραγκιόζ';

Καραγκιόζης.— Πρέπει νὰ στείλουμε στὴν Ἱσπανία γιὰ νὰ μάθουμε.

Μπαρμπαγιῶργος.— Στὴν Ἱσπανία ; Κὶ ποῦ μαθὲς εἶν' αὐτούνη ἡ Ἱσπανία.

Καραγκιόζης.—Ἐδῶπαρακάτω,μπαρμπούλη μου. Τώρα θὰ στείλω τὸ Κολητῆρι νὰ ρωτήσῃ.

Μπαρμπαγιῶργος.—Ἄντε καλό μ', γιατὶ βιάζουμε.

Καραγκιόζης.—Ὥστε θὰ σπείρῃς σινάπι;

Μπαρμπαγιῶργος.—Οὐρ', ξέρ'ς τί ἔπαθα;

Καραγκιόζης.— Τί ; Σ' ἐδάγκωσε κανένα λυσσασμένο σκυλλί ;

Μπαρμπαγιῶργος.— Ἄκα. Ἀρρώστησε μαθὲς ἡ Γιωργούλα μ' κὶ γιὰ νὰ γίν' καλὰ εἶπε μαθὲς οὐ σπετσέρης νὰν τῆς βάνου καταπλάσματα ἀπὸ σινάπι. Ὅμους πέρα στοὺ κουνάκι δὲν εἶχαμε σινάπι καὶ γιὰ δαύτου ἐπῆρα σπόρου νὰ φυτέψου, ἀλλὰ γιὰ νὰν τὸ φυτέψου καὶ νὰ προκόψῃ πρέπει νὰ εἶναι γέμισι φεγγαριοῦ.

Καραγκιόζης.—Ὥστε θὰ σπείρῃς σινάπι γιὰ νὰ μεγαλώσῃ, νὰ κάνῃ καρπό, νὰ τὸν μαζέψῃς γιὰ νὰ βάλῃς κατάπλασμα τῆς θείας τῆς Γιωργούλας;

(*Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές*)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΟΙ ΑΓΑΜΟΙ

Τὸ φόρο πῆγα νὰ πληρώσω καὶ ἐγὼ
ἀφοῦ δὲν ἐπαντρεύτηκα ποτέ μου,
Ἀπὸ μικρὸς τόσες γυναῖκες κυνηαῶ,
χωρὶς καμμιὰ νὰ μὲ θελήσῃ,
[Θεέ μου.
Ἐκεῖ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ τρμεῖο
[εἶδα ντουνιὰ
νὰ στέκεται καὶ νὰ προσμένῃ,
εἶδα τοὺς φίλους μου ἀπὸ τὴ
[γειτονιά,
εἶδρ μαζῆ καὶ κάποιο τρα-
[γογένη.
Εἶδα κι' ἕναν ἡγούμενο, ἕνα
[γέρο τρανᾶ
ποὺ ἔκαν' ἐκεῖ μέσα τόσο
[τόρο
νὰ ρωτάῃ τὸν ταμία σιγαλὰ
ἂν θὰ πληρώσῃ καὶ αὐτὸς
[τὸν φόρο.
Εἶδα καὶ κάποιο χῆρο νὰ ἐρωτᾷ
κι' αὐτὸς ἂν πρέπει νὰ πληρώσῃ
κι' ἄκουσα τὸν ταμία νὰ τοῦ ἀπαντᾷ
ὅτι αὐτὸς τὸ τέταρτο θὰ δώσῃ.
Εἶδα καὶ τὸ Βδελόπουλο κάπου ἐκεῖ
νὰ λέγῃ πράγματα ἀνείπωτα
κι' ἔκανε κάποια δήλωσι σημητικὴ
ὅτι θὰ παντρνυτῇ γιὰ νὰ μὴ δώσῃ τίποτα.
Εἶδα καὶ Σίμ Σίσμαν τὸν Ἀυερικανό,
ποὺ ἡ γυναῖκες κάθε μέρα ἀποπαίρνουνε,
νὰ λέῃ ὅτι ἔχει ὄνειρο τρανὸ
νὰ παντρευθῇ, μὰ δὲν τὸν παίρνουνε.

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

Περιπετειῶδες καὶ κατα-
πληκτικὸν ἀνάγνωσμα

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

Ἐπειδὴ σκοπεύω νὰ πανδρευθῶ καὶ θέλω νὰ στείλω εἰς τὴν μέλλουσαν συμβίαν μου τὴν φωτογραφίαν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μὲ παίρνει ὁ φωτογραφικὸς φακὸς διότι εἶμαι... νηστικός, ΠΡΟΚΑΛΩ ΟΣΟΥΣ ΜΠΟΡΟΥΝ νὰ μὲ ζωγραφίσουν νὰ στείλουν τὴν εἰκόνα μου ἐπ' ὀνόματί μου εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας». Ἐκείνην ποὺ θὰ μ' ἀρέσῃ θὰ τὴν βραβεύσω μὲ δρχ. 100. Ἐμπρός, ἀλατρέ.

Κάθε εἰκόνα πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀλαμπρατσὲ καὶ μὲ 2 δραχμάς.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ